

lystelsesskat og Cigarettskatten, tilsammen ikke en Gang formaar at dække Halvdelen af Stigningen paa de to nævnte Budgetter. Og vi maa yderligere huske paa, at denne Stigning sker i et Par Aar, hvor Kravene om Sparsommelighed har lydt. Det er i to onde Aar, at disse Budgetter er stegne med 4 Mill. Kr. Hvordan skal det da gaa i de gode Aar? Vil disse to Budgetter da ikke udvikle sig til en Lavine, som til sidst vil opluge Statskassen? Der er ganske vist det Lyspunkt, at disse Udgifter væsentligt gaar til humane og sociale Foranstaltninger, men selv om man er glad derved, kunde det dog ikke være af Vejen at spørge: Er enhver Forudberegning af disse Udgifter illusorisk, er det ikke muligt paa Forhaand at have nogen som helst Mening om den finansielle Rækkevidde af de Love, vi giver paa disse Omraader? Da Alderdomsunderstøttelsesloven blev vedtaget, mente man, at Udgiften som Følge af den vilde blive godt et Par Millioner Kroner. Den er nu oppe paa 12 Mill. Kr. Da Loven om Arbejdsløsheds-kasser kom, blev Tilskuddet hertil fastsat til 250,000 Kr.; det er nu i Aar oppe paa 861,000 Kr. Jeg kunde have Lyst til at gøre en Bemærkning til den højtærede Indenrigsminister om Stigningen paa dette Punkt. Udgiften er her foreslaaet 81,000 Kr. højere end paa Finansloven i Fjor. Det har almindeligvis lydt fra alle Sider, at der i Aar kun var ringe Arbejdsløshed, og Loven om Arbejdsløsheds-kasser er jo forelagt til Revision. Jeg synes da, det havde været betimeligt at vente med at forhøje Udgiften til Arbejdsløsheds-kasser, til Loven var revideret, og jeg synes navnlig, det var betimeligt, saa længe vi har Arbejdsanvisning, saadan som vi har den for Tiden; der er jo nemlig ogsaa Tale om, at Arbejdsanvisningen skal ordnes paa et andet Grundlag. Jeg havde foretrukket, om den højtærede Indenrigsminister havde foreslaaet at give disse 80,000 Kr. til Hjælpekasserne. Tilskuddet paa 250,000 Kr. til Hjælpekasser har egentlig aldrig forekommet mig overvældende; jeg tror, at disse Penge virker bedre end alle dem, vi giver til Arbejdsløsheds-kasserne, navnlig saa længe vi har den nuværende Ordning. — Jeg tror i øvrigt, at det vilde være heldigt i højere Grad at skelne mellem kommunale Formaal og Statsformaal. Vi har nu i Kommunerne alting rodet sammen. Staten yder en Halvdel eller en Trediedel af visse Udgifter, og det hele bliver ret indviklet. Ikke mindre indviklet bliver det ved, at Opholdskommunen maaske ofte skal have $\frac{3}{4}$ af sin Udgift refunderet af Hjem-

stedskommunen. Det vilde klare Forholdet meget, om man opstillede rent kommunale Formaal og rene Statsformaal, og det vilde vist bevirke en bedre Fordeling af Pengene. — I denne Forbindelse vil jeg henlede Opmærksomheden paa, om det ikke snart var paa Tiden at tænke paa en Folkeforsikring. Der har været talt saa meget om det Spørgsmaal, der er nedsat en Kommission desangaaende, og man har i mange Aar ønsket denne Reform. Vi ved, at der vil rejse sig en stærk Opposition imod denne Lovforanstaltning, men anser vi den for rigtig og samfundsgavnlig, bør det ikke afholde os fra at tage Opgaven op.

Jeg vil endvidere henstille, at der foretages en lille Reform ved Affattelsen af Finanslovforslaget. Jeg tror, det vilde være heldigt at have en Talkolonnie, der for hvert Beløb angav det tilsvarende Beløbs Størrelse det foregaaende Aar. Det har man f. Eks. i Prøjsen. Nu skal man møjsommeligt undersøge Finanslovens Tal fra det foregaaende Aar for at finde de tilsvarende Beløb. En saadan Talkolonnie vilde lette Oversigten i ikke ringe Grad, og der kan ikke være Tale om, at den vilde være nogen Udgift af Betydning; i alt Fald bruges der saa meget Papir, at der maa kunne spares saa meget derpaa, at det kunde opveje denne Udgift. Det er heller ikke umuligt, at det kunde ansprete til Sparsommelighed, at man havde Tallene fra forrige Aar for Øje og derved hurtigt saa Stigningen, thi Stigning er der jo paa næsten alle Budgetter. Det eneste Budget, paa hvilket Tallene har holdt sig nogenlunde uforandret fra i Fjor til i Aar, er Marineministeriets. Ellers ser man Stigning hele Vejen.

Ogsaa i Indtægterne af Statsbanerne synes der at være en hel Del Fremgang, og det synes ogsaa, som om man er i Færd med at vise en mere fornuftig Økonomi. Jeg tror ikke, at Kravet om Sparsommelighed har lydt forgæves i dette Land, og det har ogsaa lydt ned igennem de Etater, der administrerer Statens Penge. Det synes, som om de har taget sig noget mere sammen, thi den Indtægtsstigning, vi har faaet, skyldes ikke alene de forøgede Takster.

Jeg vil i denne Forbindelse omtale et Spørgsmaal, der til Dels er et lokalt Spørgsmaal; det angaar Posttoget, som gaar fra København om Aftenen. Det kommer saa sent til Nordjylland, at Københavnsposten ikke kan udbringes samme Dag, som den kommer. Naar jeg sender et Brev her fra København om Fredagen, kommer det ganske vist til Hjørring Lørdag Morgen, men først, efter at Posten er gaaet ud,